

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 36.

Vydána dne 12. dubna 1922.

Obsah: (115.—119.) 115. Zákon, kterým se prodlužuje účinnost zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 482 Sb. z. a n., o podpoře nezaměstnaných. — **116.** Nařízení ku provedení zákona ze dne 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n., kterým se upravuje povinnost vrátiti nebo vydati věci movité pro státy oprávněné k jich požadování. — **117.** Nařízení, kterým se vydávají bližší ustanovení k zákonu ze dne 30. ledna 1920, č. 81 Sb. z. a n. (zákon přidělový), o přidělu půdy legionářům a válečným invalidům a o vyhláškách řízení přidělového. — **118.** Vyhláška, již se vyhláší seznam celních úřadů ve Slezsku. — **119.** Nařízení, kterým se odkládá všeobecné sestavení nových seznamů vnucených správců.

115.

Zákon ze dne 4. dubna 1922,

kterým se prodlužuje účinnost zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 482 Sb. z. a n., o podpoře nezaměstnaných.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Účinnost zákona ze dne 12. srpna 1921, č. 322 Sb. z. a n., o podpoře nezaměstnaných, ve znění zákona ze dne 21. prosince 1921, č. 482 Sb. z. a n., prodlužuje se do té doby, než nabude účinnosti zákon ze dne 19. července 1921, č. 267 Sb. z. a n., o státním příspěvku k podporám nezaměstnaných, nejdéle však do 31. prosince 1922.

§ 2.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

§ 3.

Prováděním jeho pověřuje se ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Udržal v. r.

Habrman v. r.

116.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 6. dubna 1922**

ku provedení zákona ze dne 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n., kterým se upravuje povinnost vrátiti nebo vydati věci movité pro státy oprávněné k jich požadování.

Na základě § 7 zákona z 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n., se nařizuje:

ODDÍL I.

Řízení o zjištění a odevzdání věcí, jakož i přiznání nároku na náhradu za věci vydané nebo vrácené cizímu státu.

§ 1.

(1) Požádá-li cizí stát, aby mu byly vráceny nebo vydány podle zákona z 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n., movité věci, sdělí ministerstvo zahraničních věcí tuto žádost ministerstvu, jež podle povahy věci jest příslušné, zejména půjde-li o stroje, ministerstvu obchodu a sociální péče, půjde-li o cenné papíry, ministerstvu financí, půjde-li o věci historické neb umělecké ceny, ministerstvu školství a národní osvěty.

(2) V tomto sdělení jest pokud možno uvést všechny údaje nutné pro zjišťovací řízení, zejména popis věci, označení, odkud, kdy a kým byla odvečena, jméno dřívějšího a nynějšího držitele, jakož i místo, kde věc nyní jest. Při tom jest odkázati na příslušné smlouvy (§ 1 zákona), na jichž základě jest

československý stát povinen, aby věc vydal nebo vrátil požadujícímu státu.

(3) V případech, kde jsou požadovány předměty, jejichž nynější držitel není znám, jest nynější držitel povinen přihlásiti tyto věci ve lhůtě, kterou ustanoví ministerstvo podle odstavce 1. příslušné, vyhláškou uveřejněnou v úředním listě československé republiky.

(4) Opominutí této přihlášky má v zápětí následky stanovené v § 2, odst. 4., a v § 4 zákona.

§ 2.

(1) Ministerstvo zmíněné v předchozím paragrafu postoupí, nelze-li užiti zkráceného řízení podle § 16, sdělení ministerstva zahraničních věcí se všemi doklady politickému úřadu druhé stolice (županu), v jehož obvodu věc jest. Při tom jest pokud možno uvéstí zvláště každého držitele a každý závod a sděliti, má-li býti odborný zástupce tohoto ministerstva pozván k vyšetření podle § 3.

(2) Politický úřad druhé stolice (župan) zařídí neprodleně vyšetření věci, k němuž může zmocniti politický úřad první stolice, příslušný podle místa, kde věc jest.

§ 3.

(1) Vyšetření jest zpravidla provésti ohledáním věci na místě samém.

(2) Proveďte je zástupce politického úřadu druhé stolice (župan), a byl-li k vyšetření zmocněn politický úřad první stolice, jeho přednosta nebo jeho zástupce, přibírá podle potřeby odborného zástupce, jež určí ministerstvo v § 2 zmíněné.

(3) K šetření jest nejméně osm dní předem pozvati nynějšího držitele věci nebo jeho zmocněného zástupce, místně příslušnou finanční prokuraturu (generální finanční ředitelství v Bratislavě) a dřívějšího držitele věci, jeho nástupce nebo zástupce, a nejsou-li známi, ministerstvo zahraničních věcí. Tyto osoby mají právo býti přítomny jednání, činiti návrhy a prohlášení.

§ 4.

(1) Držitel věci jest povinen, aby byl řízení přítomen buď osobně nebo aby vyslal k němu informovaného zástupce, jest povinen dovoliti úředním orgánům přístup do místností nebo na pozemky, kde požadované věci jsou, umožniti jim prohlídku a zjištění jejich totožnosti a předložiti veškeré doklady o jich nabytí. Zároveň jest zjistiti, zda na věci váz-

nou věcná práva ve prospěch osob třetích a jaká.

(2) O vyšetření jest poříditi písemný zápis, v němž třeba uvéstí jména přítomných, předložené doklady, výsledek ohledání věci a zjištění její totožnosti s věcí cizím státem požadovanou.

(3) Zápis jest podepsati všemi přítomnými.

(4) K zápisu tomuto jest připojiti dobrozdání zástupce ministerstva jmenovaného v § 2 o nynějším stavu věci a její dnešní hodnotě, a jde-li o prostředky výrobní, též o tom, zda věc možno odevzdati, aniž provoz podniku utrpí vydáním věci, a jaké náklady budou spojeny s opatřením náhradních prostředků výrobních podobného druhu.

§ 5.

(1) Po provedeném šetření jest předložiti spisy příslušnému politickému úřadu druhé stolice (županu), který rozhodne písemným nálezem, zda držitel věci jest povinen věc odevzdati československému státu či nikoliv.

(2) V nálezě jest uvéstí:

1. přesné označení věci, která má býti státu odevzdána,

2. nynějšího držitele věci,

3. stanovití dobu a místo pro odevzdání věci,

4. úřad nebo zástupce státu, jemuž věc jest odevzdati,

5. po případě výrok o náhradě útrat podle § 2, odst. 4., zákona.

(3) Dále jest uvéstí důvody rozhodnutí, zejména na základě kterých smluv plyne povinnost československého státu k odevzdání věci, a na podkladě jakých průvodů byla zjištěna její totožnost.

(4) Prohlásí-li zástupce finanční prokuratury (generálního finančního ředitelství v Bratislavě), že nečiní námitek podle § 2, odst. 2., zákona, jest do nálezě pojmouti výrok, že držitel věci přísluší nárok na náhradu, případně že mu přísluší nárok na dvě třetiny náhrady, jsou-li okolnosti uvedené v § 2, odst. 4., zákona před vydáním nálezě pravoplatně zjištěny nebo stranami uznány.

(5) Mimo případy právě zmíněné jest v nálezě vysloviti, že se držitel s nárokem na náhradu za odevzdanou věc odkazuje na pořad práva.

§ 6.

(1) Písemný nález jest doručiti:

1. nynějšímu držiteli věci nebo jeho zmocněnému zástupci,

2. finanční prokuratuře (generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě) podle místní příslušnosti,

3. politickému úřadu první stolice, jemuž přísluší výkon nálezu,

4. ministerstvu zahraničních věcí,

5. ministerstvu zmíněnému v § 2,

6. všem osobám, pro které vázne na věci věcné právo.

(2) Ministerstvu zahraničních věcí jest doručiti dvojí vyhotovení nálezu, aby mohlo zpravit o výsledku řízení příslušný cizí stát, po případě dřívějšího cizího držitele, jeho nástupce nebo zástupce.

§ 7.

(1) Proti výroku, že držiteli věci přísluší nárok na náhradu, nebo že se se svým nárokem na náhradu odkazuje na pořad práva, přísluší stížnost nynějšímu držiteli a finanční prokuratuře (generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě).

(2) Stížnost proti této části nálezu jest do čtyř neděl od doručení nálezu podati u politického úřadu druhé stolice (župana), který nález vydal. O stížnosti rozhodne ministerstvo vnitra v dohodě s ministerstvem zmíněným v § 2.

§ 8.

(1) Jakmile byl držiteli doručen nález o tom, že má věc odevzdati státu, jest povinen uvést věc neprodleně do takového stavu, aby mohla býti státní správou převzata v době a na místě, jež nález určil. Zejména je povinen, byla-li věc pevně spojena s nemovitostí, opětně zrušiti toto spojení.

(2) Výkon nálezu není závislý na tom, že držiteli věci byl přiznán nárok na náhradu, anebo na tom, že mu náhrada byla již z prostředků státních vyplacena.

(3) K žádosti zúčastněných stran může však politický úřad druhé stolice (župan), který ve věci rozhodl, odložit povinnost v odstávce prvním zmíněnou, bylo-li mu prokázáno, že proti nálezu byla podána stížnost k nejvyššímu správnímu soudu, anebo jde-li o věc zmíněnou v § 2, odst. 3. a 5., zákona,

předpokládajíc v obou případech, že jest toho nezbytně potřebí k udržení dalšího provozování živnosti neb podniku.

(4) O odkladu výkonu nálezu v tomto případě jest vyrozuměti politický úřad první stolice, nynějšího držitele věci, finanční prokuraturu (generální finanční ředitelství v Bratislavě) a ministerstvo zahraničních věcí.

§ 9.

O výkonu nálezu dohodne se politický úřad první stolice se státním orgánem, jemuž podle nálezu má býti věc odevzdána, vyžádaje si případně pokyny od ministerstva zahraničních věcí.

ODDÍL II.

Vyměření náhrady.

§ 10.

Byl-li držiteli přiznán v nálezu pravoplatně nárok na náhradu za věc vydanou státu, nebo bylo-li pořadem práva rozhodnuto, že mu takový nárok přísluší, rozhodne o výši náhrady — nedojde-li k dohodě o její výši mezi oprávněnými a příslušnou finanční prokuraturou (generálním finančním ředitelstvím v Bratislavě) za souhlasu osob třetích, pro něž na věci váznou věcná práva — okresní soud, v jehož obvodu věc jest, na písemnou žádost oprávněné strany v řízení nesporném.

§ 11.

(1) Žádost podle § 10 jest podati u soudu v dvojím vyhotovení, z nichž jedno soud doručí příslušné finanční prokuratuře (generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě) k vyjádření.

(2) V žádosti jest uvést veškeré okolnosti rozhodné pro vyměření náhrady.

(3) Neposkytují-li spisy o řízení před úřady politickými dostatečné opory pro rozhodnutí soudní, a zejména, neobsahují-li znaleckého dobrozdání o obecné hodnotě věci (§ 5), nařídí soud k projednání věci rok, k němuž obešle žadatele a příslušnou finanční prokuraturu (generální finanční ředitelství v Bratislavě). K roku jest přibrati jednoho znalce, žádá-li za to žadatel nebo úřad zastupující stát.

§ 12.

(1) Náhradu jest vyměřiti po náležitém objasnění všech rozhodných okolností ve výši:

1. zaplacené kupní ceny připočtené podle kursu v den jejího skutečného splacení, a nemůže-li být tento den zjištěn, podle kursu v den uzavření kupní smlouvy, pokud nepřesahuje zjištěnou obecnou hodnotu věci (§ 5),

2. nákladů na nutné a účelné opravy,

3. nákladů spojených s odevzdáním věci, zejména s odloučením jejich od nemovitostí, byly-li s nemovitostmi uvedeny v trvalé spojení přede dnem účinnosti zákona ze dne 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n.

(2) V případě § 2, odst. 4., zákona jest náhradu vyměřiti pouze dvěma třetinami částek uvedených pod 1.—3.

(3) Při výrobních prostředcích, pokud jsou v provozu, jest při vyměření náhrady hleděti k tomu, aby strana měla možnost opatřiti si náhradní výrobní prostředky a udržeti nerušený provoz živnosti nebo podniku.

§ 13.

Rozhodnutí soudu budiž s důvody doručeno straně a finanční prokuratuře (generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě), ministerstvu zahraničních věcí a stranám uvedeným v § 6, pod. č. 6.

§ 14.

(1) Práva osob třetích váznoucích na věci státu vydané přecházejí na poskytnutou náhradu.

(2) V případě § 2, odst. 5., zákona může býti oprávněné straně vyplacena náhrada, jen prokáže-li, že se postarala o opatření náhradních prostředků výrobních.

§ 15.

(1) Jakmile soudní rozhodnutí o výši náhrady nabude moci práva, anebo došlo-li k dohodě o výši náhrady podle § 10, poukáže ministerstvo zahraničních věcí částku straně přisouzenou poštovním úřadem šekovým a v případech § 14 okresním soudem (§ 10).

(2) Soudu náleží, aby zjistil, jsou-li tu podmínky § 14, odst. 2. Neprokáže-li držitel souhlas osob třetích, pro které na věci váznou věcná práva, zadrží soud výplatu náhrady nebo přiměřené její části na zajištění těchto nároků.

ODDÍL III.

Zkrácené řízení.

§ 16.

Bude-li předložen politickému úřadu druhé stolice (županu) písemný doklad o tom, že

držitel věci dohodl se s finanční prokuraturou (generálním finančním ředitelstvím v Bratislavě) o odevzdání věci požadované podle § 1 zákona, a že došlo k dohodě podle § 10 tohoto nařízení, vydá politický úřad druhé stolice (župan) nález podle § 5 bez dalšího řízení.

ODDÍL IV.

Ustanovení všeobecná.

§ 17.

Náklady řízení před úřady správními a před soudem, vyjímajíc výlohy spojené s účastí zástupců a znalců, které si strany samy přibraly, hradí stát, pokud § 2, odst. 4., zákona nestanoví jinak.

§ 18.

Ministerstvo zahraničních věcí provede přehled všech případů, v nichž vrácení věci podle zákona z 20. prosince 1921, č. 504 Sb. z. a n., bylo cizím státem požadováno a provedeno nebo odepřeno.

§ 19.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedou je ministři zahraničních věcí, vnitra, spravedlnosti a financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

Udržal v. r.,

jako náměstek předsedy vlády, spolu za ministra zahraničních věcí.

L. Novák v. r.	Dr. Dérer v. r.
Srba v. r.	Dr. Dolanský v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	Habrman v. r.
A. Novák v. r.	Tučný v. r.
Staněk v. r.	Šrámek v. r.
	Černý v. r.

117.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. dubna 1922,

kterým se vydávají bližší ustanovení k zákonu ze dne 30. ledna 1920, č. 81 Sb. z. a n. (zákon přídělový), o přidělu půdy legionářům a válečným invalidům a o vyhláškách řízení přídělového.

Na základě §§ 29, odst. 2., a 65 zákona ze dne 30. ledna 1920, č. 81 Sb. z. a n., se nařizuje: